

Arrest

nr. 164 679 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 april 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 13 mei 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

Naam:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 25.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze

samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het ‘belang’ wordt door de wet niet nader omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Het procesbelang raakt de openbare orde en moet ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de eerste verzoeker, samen met de tweede verzoekster op 22 mei 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Middels de bestreden beslissing wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard nadat de ambtenaar-geneesheer op 25 april 2013 een advies overmaakte aangaande de medische problematiek van de eerste verzoeker. De gemachtigde neemt de conclusies van dit advies over en verklaart de aanvraag onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de thans bestreden beslissing is genomen in antwoord van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die enkel was gegrond op de medische problematiek van de eerste verzoeker, doch niet van de tweede verzoekster zelve. De tweede verzoekster heeft immers in het kader van deze aanvraag voor haarzelf geen medische attesten noch enig standaard medisch attest in de zin van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet voorgelegd.

De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(....);

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;"

Uit de redactie van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat artikel 9ter van deze wet van toepassing is op *"de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)"*. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte alsook dat hij bij zijn aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. In toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde niet over enige discretionaire bevoegdheid wanneer de aanvrager geen standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd en dient hij alsdan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de kwestieuze aanvraag dd. 22 mei 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel medische elementen en een standaard medische getuigschrift werden overgemaakt met betrekking tot de eerste verzoeker. Er ligt geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de genoemde verblijfsaanvraag zou zijn gebaseerd op een medische problematiek van de tweede verzoekster. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat de kwestieuze aanvraag niet steunt op de medische toestand van de tweede verzoekster.

Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt en niet wordt betwist dat de tweede verzoekster zelve geen medische problematiek heeft voorgelegd en nu blijkt dat zij evenmin in haar hoofde een standaard medisch getuigschrift heeft gevoegd bij de kwestieuze aanvraag, dient te worden vastgesteld dat de tweede verzoekster geen *"in België verblijvende vreemdeling (...)* die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" is die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf op grond van deze wetsbepaling kan aanvragen. Aangezien de tweede verzoekster niet onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, kan zij ook ingeval van een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing niet worden gemachtigd tot een voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde is er in tegendeel toe gehouden om de aanvraag wat haar betreft onontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet nu zij bij de aanvraag geen standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd.

Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de tweede verzoekster. Opdat deze verzoekster een persoonlijk belang bij het beroep zou kunnen doen gelden, is onder meer

vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing haar persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting gevraagd naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de tweede verzoekster, stelt de advocaat van de verzoekers zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Nu niet is aangetoond dat de tweede verzoekster onder het toepassingsgebied kan vallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan deze verzoekster geen persoonlijk belang laten gelden bij de vernietiging van de negatieve beslissing ter zake. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing - waarbij de louter op de medische problematiek van de eerste verzoeker gebaseerde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard - kan aan de tweede verzoekster geen persoonlijk en rechtstreeks voordeel verschaffen. Er is immers een wettelijke bepaling, met name artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet, die verhindert dat de aanvrager die geen standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd, een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verkrijgt (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.651). De tweede verzoekster kan bovendien niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aannemelijk maken dat deze haar toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

De tweede verzoekster toont niet aan op welke wijze het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing haar een persoonlijk voordeel verschaft.

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang onontvankelijk is in de mate dat het is ingediend door de tweede verzoekster.

Het beroep wordt dan ook enkel verder onderzocht in de mate dat het is ingediend door de eerste verzoeker, hierna 'de verzoeker' genoemd.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van de dochter L(...) van verzoekers niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 25.04.2013.

De in het standaard medisch getuigschrift dd. 04.05.2012 en de bijlagen beschreven angstige depressie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Uit het medisch dossier blijkt dat de aangehaalde psychische problematiek duidelijk gerelateerd is aan de huidige onzekere verblijfstoestand van betrokkene. Zeker in dergelijke gevallen werkt een behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en is dus niet essentieel. Meer zekerheid aangaande de verblijfstoestand in deze of gene zin zal eerder soelaas kunnen bieden.

Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De argumentatie in dit advies is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of

een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- *ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- *ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- *ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Wel integendeel, er wordt zomaar uitgegaan van het feit dat elke depressie zomaar verdwijnt. dat elke behandeling van een depressie eigenlijk overbodig is, waarbij er zomaar wordt voorbijgegaan aan de jarenlange psychiatrische opvolging en begeleiding en in één klap door de geponeerde premisse de hele psychiatrie als overbodig wordt beschouwd aangezien alles toch maar tijdelijk zou zijn. en over enkele maanden een positieve evolutie kent. als er zekerheid is over de verblijfstoestand.

Dus alsof de depressie zou voorbij zijn als verzoekster weet heeft dat zij dient te vertrekken naar haar land van herkomst desgevallend ? Dat ingeval zij kan blijven de depressie een gunstig verloop zal kennen, daar kan nog ingekomen worden, doch dat dit ook het geval zou zijn ingeval van weigering verblijf, dat is niet correct, minstens door niets ondersteund.

Als klap OP de vuurpijl wordt dan geponeerd zonder enig diepgaand onderzoek dat suicide louter van speculatieve aard zou zijn.

Dergelijke premisses maken elke psychiater overbodig, en elke behandeling zinloos, aangezien alles toch maar passeert, of hoe met simplistische uitgangspunten en ongemotiveerde vooronderstellingen zomaar alle psychiatrische lectuur OP één hoopje wordt gegooid als overbodig.

Dit alles dan nog zonder ooit maar eens de persoon in kwestie gezien te hebben !

Tevens wordt ten onrechte door een al te gemakkelijk overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat alles wel zal passeren, is niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Minstens dient dergelijke bewering met medische literatuur onderbouwd te worden, hetgeen evenwel niet kan.

Bovendien rijst de vraag trouwens of de arts-adviseur voldoende vakkennis heeft om zich uit te spreken over een psychiatrische problematiek. Afgaande op de bewering die geuit wordt in het medisch advies kan men zich hierover vragen stellen.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categoriën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoeker niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Het valt OP dat het medisch advies vooral bestaat uit eenzijdig geponeerde stellingen zonder medisch onderbouwd te zijn.

Het is duidelijk dat verwerende partij zich ten onrechte uitput in argumentaties om toch maar niet alle hypotheses te moeten onderzoeken van art. 9T ER VW.

Wellicht vreest zij een te grote vertraging bij de behandeling, en werkt zij liever met standaardargumentaties en eenzijdige beweringen, doch dergelijke uitholling van het toepassingsgebied van art. 9 TER VW kan niet aanvaard worden."

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoeker maakt in zijn betoog ter ondersteuning van dit middel eveneens gewag van een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er alles wel zal passeren en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa grativé et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij put zich werkelijk uit in argumentaties om toch maar niets te moeten onderzoeken, waardoor het toepassingsgebied verengd wordt tot een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige door deducties wordt gesteld dat art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer.

Zolang verwerende partij zich verschuilt achter juridische constructies om toch maar niets te moeten onderzoeken, is het duidelijk dat zij niet voldoet aan haar zorgvuldigheidsverplichting evenals motiveringsplicht.”

In een derde en laatste middel voert de verzoeker wederom de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Hij voegt daaraan tevens een schending toe van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoeker verschaft ter zake de volgende uiteenzettingen:

“In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 25.04.2013

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychosomatische problemen van de verzoeker juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor zijn ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aan- doening van verzoeker, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoeker en zijn gezin, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;”

4.2. De drie middel worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

4.2.1. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van hun eerste en het derde middel in het algemeen aangeven dat de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” zijn geschonden, dient er op te worden gewezen dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Naast de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, laat de verzoeker na te verduidelijken welk ander beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Een algemene verwijzing naar de beginselen van behoorlijk bestuur is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoeker verzuimt voorts om de in de aanhef van het derde middel aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM concreet uit te werken. In het verzoekschrift kan geen duidelijke omschrijving worden gevonden van de wijze waarop dit artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden door de thans bestreden beslissing. De verzoeker stelt slechts dat er geen duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, maar uit een dergelijk vaag betoog kan geenszins worden opgemaakt waarom de bestreden beslissing het artikel 3 van het EVRM zou miskennen. Er wordt immers op geen enkele wijze geduid welk dan precies de onmenselijke of vernederende behandeling zou zijn noch waarom de bestreden beslissing een dergelijke behandeling, in strijd met artikel 3 van het EVRM, zou impliceren. Bovendien wordt met de thans bestreden beslissing enkel uitspraak gedaan over de aanvraag van een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Vermits met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

In de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 3 van het EVRM, is het (derde) middel derhalve niet ontvankelijk.

4.2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, aangeeft die eraan ten grondslag liggen. In de motieven wordt met name verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, dit is artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en er wordt gesteld dat de in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet vermelde ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 april 2013. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht, om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 april 2013 dat tezamen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoeker ter kennis werd gebracht zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing.

Overigens dient te worden opgemerkt dat de beoordeling van in artikel 9ter, §1, eerste lid vermelde risico's, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of verblijf, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is opgedragen aan de ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde beschikt ter zake niet over enige beoordelingsbevoegdheid, zodat des te meer moet worden vastgesteld dat de verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer pertinent en draagkrachtig is ten aanzien van het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit dit advies van 25 april 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op grond van de door de verzoeker voorgelegde medische stukken de volgende vaststellingen heeft gedaan en dat hij het voorlegde medische dossier als volgt beoordeelde:

“Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.05.2012.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 03.05.2012 en de bijlagen beschreven angstige depressie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Uit het medisch dossier blijkt dat de aangehaalde psychische problematiek duidelijk gerelateerd is aan de huidige onzekere verblijfstoestand van betrokkene. Zeker in dergelijke gevallen werkt een behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en is dus niet essentieel. Meer zekerheid aangaande de verblijfstoestand in deze of gene zin zal eerder soelaas kunnen bieden. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stelt bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel.”

De motieven van de bestreden beslissing, waar zodoende ook de inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 april 2013 integraal deel van uitmaakt, zijn geenszins te beschouwen als een stereotiepe motivering. Er wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer concreet ingegaan op de door de verzoeker voorgelegde medische problematiek en deze problematiek wordt op concrete wijze afgetoetst aan de beide risico's bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er wordt met name vastgesteld dat de aandoening actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoeker en anderzijds - nadat werd geoordeeld dat zeker in het geval van de verzoeker waarbij de psychische problematiek duidelijk gerelateerd is aan diens onzekere verblijfstoestand de behandeling louter symptomatisch en niet essentieel is - dat er actueel geen risico is

op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De geboden motieven volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsplicht die wordt voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing verschaffen de verzoeker het nodige inzicht als waarom werd geoordeeld dat de ziekte kennelijk niet voldoet aan elk van de onderscheiden toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en laten hem aldus toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

4.2.3. Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker betwist dat de opgegeven motieven correct en redelijk zijn. Een dergelijke kritiek is niet dienstig in het licht van de formele motiveringsplicht, maar zij betreft de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook verder onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht, en dit in samenhang met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus "een onmogelijkheid om te reizen" bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen "die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst" en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een

onmenselijke of vernederende behandeling bestaat ook niet wanneer er geen adequate behandelingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst.

Allereerst moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker een dochter heeft die enig medisch probleem heeft en evenmin blijkt dat de verweerder of de ambtenaar-geneesheer in de bestreden beslissing een standpunt heeft ingenomen omtrent een kind (deze motieven worden geciteerd onder punt 4.2.2.). Het blijkt ook niet dat de ambtenaar-geneesheer zou voorhouden of oordelen dat elke depressie zomaar verdwijnt en dat deze ziekte maar tijdelijk is en over enkele maanden een positieve evolutie kent. Ook op dit punt missen de verschillende argumentaties van de verzoeker feitelijke grondslag. In de mate dat de verzoeker aangeeft dat het niet correct is of niet feitelijk ondersteund is dat de depressie een gunstig verloop zal kennen indien de aanvraag wordt geweigerd, merkt de Raad nogmaals op dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat deze van oordeel zou zijn dat verzoekers depressie een gunstig verloop zal kennen. Verzoekers kritiek steunt ook op dit punt op een foutieve premisse zodat zij niet tot de nietigverklaring kan leiden. Bovendien heeft de verzoeker niet weerlegd of betwist dat zijn aandoening duidelijk gerelateerd is aan zijn onzekere verblijfstoestand, zodat het niet kennelijk onredelijk noch onjuist overkomt te oordelen dat *“meer zekerheid aangaande de verblijfstoestand in deze of gene zin eerder soelaas [zal] kunnen bieden”*, nog los van de vaststelling dat deze ene zin in het advies van 25 april 2013 op zich nog geen dragend motief vormt als waarom de behandeling als niet essentieel wordt beschouwd.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk motiveert waarom verzoekers aandoening kennelijk geen ziekte is die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Met name oordeelt hij dat uit het medisch dossier blijkt dat de aangehaalde psychische problematiek duidelijk gerelateerd is aan de onzekere verblijfstoestand van de verzoeker. Deze vaststelling, die op zich niet wordt betwist door de verzoeker, strookt met de gegevens die zijn vermeld in het door de verzoeker bij de aanvraag bijgebrachte standaard medisch getuigschrift alsook uit de bijlagen die hierbij werden gevoegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt verder dat zeker in dergelijke gevallen, de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch werkt en dat zij dus niet essentieel is. In verband met het in het standaard medisch getuigschrift van 3 mei 2013 vermelde risico op suïcide bij een eventuele stopzetting van de behandeling, oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat dit risico van louter speculatieve aard is.

Waar de verzoeker stelt dat aan dit oordeel geen diepgaand onderzoek ten grondslag ligt, merkt de Raad op dat het onderzoek en de appreciatie van de aangebrachte medische gegevens overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort, zodat het niet aan de Raad als annulatierechter toekomt om deze beoordeling te betwisten. Uit het advies van 25 april 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met de verschillende door de verzoeker bijgebrachte medische stukken (het standaard medisch getuigschrift met zijn bijlagen) en de verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op het geheel van de vermeldingen in deze voorgelegde medische stukken, niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat hij een manifeste beoordelingsfout maakte. (RvS 1 februari 2016, nr. 11.774 (c)). De verzoeker toont ook niet aan dat hij stukken heeft aangevoerd waaruit zou blijken dat hij reeds zelfmoordpogingen ondernam of dat een ernstig en reëel risico bestaat dat hij zelfmoord zal plegen. De verzoeker slaagt er dan ook niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de concrete inhoud van de verschillende medische stukken die hem ter beoordeling werden voorgelegd, alsnog elke redelijkheid te buiten zou gaan door te oordelen dat het vermelde suïciderisico louter speculatief is.

De ambtenaar-geneesheer heeft, in weerwil van hetgeen de verzoeker betoogt, eveneens een duidelijk standpunt ingenomen omtrent de vraag of verzoekers aandoening een reëel risico inhoudt op diens fysieke integriteit. Er kan worden verwezen naar de eerste zin van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer, waarbij deze zich op het duidelijke standpunt plaatst dat de in de medische stukken beschreven angstige depressie actueel geen risico inhoudt voor zowel het leven als de fysieke integriteit van de verzoeker. Ook op dit punt komt het de Raad niet toe om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen. Het is in tegendeel aan de verzoeker om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer op dit punt en gelet op de concrete inhoud van de voorgelegde medische stukken niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat hij een manifeste beoordelingsfout maakte. De verzoeker toont zulks echter op geen enkele wijze aan.

Wat het geheel van verzoekers kritiek betreft, merkt de Raad op dat de verzoeker door de visie van de ambtenaar-geneesheer af te doen als simplistisch en gebaseerd op veronderstellingen, eenzijdig geponeerde stellingen of onaanvaardbare premissen niet aantoonde dat deze arts enig dienstig stuk buiten beschouwing heeft gelaten of niet op basis van een deugdelijk onderzoek van de voorgelegde medische overtuigingsstukken tot zijn standpunt kon komen.

Ook door erop te wijzen dat de controlearts niet verwijst naar medische literatuur en hem niet zelf heeft onderzocht – waarbij de verzoeker overigens op geen enkele wijze uiteenzet waarom dit nodig zou zijn nu hij een psychische problematiek aanvoert en zijn medische toestand reeds genoegzaam bekend is gelet op de verschillende medische stukken die hij bij zijn aanvraag heeft voorgelegd – toont de verzoeker niet aan dat enige kennelijke appreciatiefout werd gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker toont dit evenmin aan door zich in een zeer vage en nietszeggende kritiek neerbuigend uit te laten over de professionele capaciteiten van de ambtenaar-geneesheer. Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt overigens geen enkele plicht om de aanvrager in persoon te onderzoeken. Hoewel artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht "*de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen*" is hij hiertoe niet verplicht (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)). De keuze om de vreemdeling te onderzoeken, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast inzake de medische verblijfsaanvraag blijft in de eerste plaats op de aanvrager zelf rusten. De verzoeker toont geenszins concreet aan dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld door geen persoonlijk onderzoek uit te voeren.

In zoverre de verzoeker stelt dat de ambtenaar-geneesheer niet heeft onderzocht of hij voor de aandoening waaraan hij lijdt in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken, kan het volstaan te herhalen dat deze arts heeft geoordeeld dat de behandeling bestaat uit psychofarmaca die niet essentieel zijn en dat het vermelde risico op suïcide (bij stopzetting van de behandeling) louter speculatief van aard is. De verzoeker toont niet aan dat deze vaststellingen niet zouden volstaan om te besluiten dat er actueel geen risico bestaat dat de verzoeker in geval van een gebrek aan een adequate medische behandeling in het land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen.

Indien een controlearts oordeelt dat het ontbreken van een adequate behandeling van een door een vreemdeling aangevoerde medische problematiek hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling onmenselijk of vernederend zal worden behandeld, dan dient hij zich logischerwijze niet meer uit te spreken omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet immers geenszins in een absolute wettelijke verplichting om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waaraan de aanvraag gekoppeld is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst na te gaan.

Gelet op de motieven dat de behandeling voor verzoekers aandoening niet essentieel is, zeker omdat de psychische aandoening van de verzoeker duidelijk gerelateerd is aan zijn onzekere verblijfsrechtelijke toestand en dat het vermelde risico op suïcide louter speculatief van aard is zodat er geen actueel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst, en gelet op het duidelijke oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de in de medische stukken beschreven angstige depressie geen actueel risico inhoudt voor zowel het leven als de fysieke integriteit van de verzoeker, dient te worden vastgesteld *in casu* wel degelijk is gemotiveerd omtrent alle door artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bedoelde risico's. De verzoeker toont niet aan dat de geboden motivering niet deugdelijk zou zijn of zou berusten op een ontoereikend onderzoek van zijn aanvraag.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat er kennelijk geen aandoening voorligt in de zin van beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet is, gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet, constitutief voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet en dit advies volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het gegeven dat een andere ambtenaar nog een aantal theoretische beschouwingen in de bestreden beslissing heeft opgenomen waaruit blijkt dat hij van oordeel is dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan worden beperkt in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet aan hieraan geen afbreuk.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de drie middelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond zijn.

5. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE